

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/12/2018
Identifikačné číslo spisu:	4610203889
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4610203889.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Ing. Z. T. 2/ PaedDr. Y. T. oboch bývajúcich v V., zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ivan Žilík PhD. spol. s r. o., so sídlom v Prievidzi, M. R. Štefánika 11/1, IČO: 36 869 121, proti žalovanej Obci Čereňany, so sídlom v Čereňanoch, Pálenická 491/4, IČO: 00 318 043, zastúpenej JUDr. Jánom Havlátom, advokátom so sídlom v Bratislave, Rudnayovo nám. 1, o náhradu nemajetkovej škody, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 C 248/2010, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 7. júla 2017 sp. zn. 5 Co 255/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom 1/, 2/ v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa žalobou domáhali náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím a postupom orgánu územnej samosprávy pri výkone samosprávy z dôvodu, že žalovaná im protiprávnym konaním a nezákonným rozhodnutím spôsobila nemajetkovú ujmu, ktorú si uplatnili každý po 250 000 eur, teda spolu 500 000 eur. Žalobu odôvodnili tým, že žalovaná v zastúpení starostu L. U. vydala 2. júna 2006 povolenie majiteľovi reštaurácie R. U. I. príležitostne vykonávať reprodukciu hudby na akciách v areáli tejto reštaurácie počas roka 2006 v čase od 16:00 hod. do 03:00 hod. Udelené povolenie bolo žalovanou 21. marca 2007 predĺžené na dobu neurčitú. Takýto postup žalovanej bol podľa žalobcov v rozpore s príslušným všeobecným záväzným nariadením žalovanej. Nezákonné konanie žalovanej malo spôsobiť, že žalobcovia nemohli riadne užívať nehnuteľnosti nachádzajúce sa v susedstve reštaurácie R. a šírenie hluku z jej priestorov im privodilo dlhodobé zdravotné problémy.

2. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. februára 2016 č. k. 6 C 248/2010-753 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ každému po 2 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o

nich rozhodne súd do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie predovšetkým zaoberal otázkou, či boli splnené podmienky na to, aby sa žalobcovia mohli v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) úspešne domáhať náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v danej veci išlo o zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom územnej samosprávy pri výkone samosprávy, keď žalovaná nepostupovala podľa zákonných pravidiel pri prijímaní všeobecných záväzných nariadení, ale i tomu predchádzajúcich povolení pre majiteľa reštaurácie R. z 2. júna 2006 a 21. marca 2007. Žalovaná umožnila majiteľovi reštaurácie R. vykonávať v jej priestoroch reprodukciu hudby na akciách, pri ktorých dochádzalo k prekračovaniu prípustnej hranice hluku, čo vyplynulo aj z protokolu o meraní č. 5105-5108/07 zo 17. septembra 2007 vykonaného Regionálnym úradom verejného zdravotníctva Prievidza. Súd prvej inštancie priznal žalobcom náhradu škody (každému po 2 000 eur), keď mal za preukázanú príčinnú súvislosť medzi škodou na strane žalobcov s nezákonným rozhodnutím žalovanej, t. j. prijatých všeobecne záväzných nariadení č. 1/2007, č. 1/2008. Pri rozsahu náhrady škody sa súd prvej inštancie zaoberal aj otázkou miery zodpovednosti žalovanej za škodu v súvislosti s mierou zodpovednosti majiteľa (prevádzkovateľa) reštaurácie R., voči ktorému mali žalobcovia právo domáhať sa nápravy podľa § 127 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na menšiu mieru zodpovednosti žalovanej za vzniknutú škodu súd prvej inštancie priznal žalobcom nárok na náhradu škody vo výške 2 000 eur pre každého podľa svojej úvahy v zmysle § 136 O.s.p.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. júla 2017 sp. zn. 5Co 255/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil [§ 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)] a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd odkázal na rozsah a samotný obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p. Vychádzal zo zistenia, že v danej veci išlo o objektívnu zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá na jej strane vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v tom, že žalovaná pri výkone samosprávy nepostupovala v súlade so zákonnými pravidlami týkajúcimi sa prijímania všeobecných záväzných nariadení a najmä tomu predchádzajúcich povolení pre majiteľa reštaurácie R. z 2. júna 2006 a 21. marca 2007. Odvolací súd mal v konaní za preukázané naplnenie esenciálnych náležitostí uvedenej objektívnej zodpovednosti, a to nesprávny úradný postup žalovanej spočívajúci vo vydaní dvoch predmetných povolení, príčinnú súvislosť medzi nesprávne zvoleným procesným postupom na strane žalovanej v súvislosti s vydaním týchto povolení a vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcov a existenciu samotnej nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne určil aj výšku nemajetkovej ujmy žalobcov na základe vlastnej úvahy podľa § 136 O.s.p. a v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Poznamenal, že v danej veci bol v prvom rade subjektom zodpovedným za nadmerné šírenie hluku v spojitosti s prevádzkou hudobnej produkcie v reštaurácii R. jej majiteľ (podľa § 127 Občianskeho zákonníka) a nie žalovaná, ktorá túto hudobnú produkciu nerealizovala.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie z dôvodu, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa žalobcov spočívalo v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý nenariadil žalobcami navrhované znalecké dokazovanie za účelom posúdenia ich zdravotného stavu. Žalobcovia si následne na svoje náklady zabezpečili vypracovanie znaleckého posudku MUDr. Miroslavom Čerňanom, znalcom v odbore Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria), pričom namietali, že súd prvej inštancie závery z tohto znaleckého posudku vôbec neuviedol vo svojom rozhodnutí a ani nijako nezdôvodnil, prečo jeho závery prakticky nebral do úvahy. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom žalobcovia uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola zodpovedaná. Poukázali pritom na nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane

a právnymi závermi na druhej strane. Podľa žalobcov výška im priznanej nemajetkovej ujmy vôbec nezodpovedala výsledkom vykonaného dokazovania, najmä podanému znaleckému posudku, pričom súd bližšie nevysvetlil, ako dospel k výške nemajetkovej ujmy v sume 2 000 eur pre každého zo žalobcov. Žalobcovia namietali, že výška, resp. rozsah nemajetkovej ujmy mali byť predmetom súdom nariadeného znaleckého dokazovania, ktoré malo byť podkladom pre stanovenie objektívnej výšky škody, ktorú súd ustaľuje voľnou úvahou. Vzhľadom na uvedené žalobcovia navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdom na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

8. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

12. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol.: Občianske procesné právo. Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

13. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

14. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovene zákonom (§ 428 C.s.p.) žalobcovia napádajú rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, teda rozhodnutie vo veci samej.

15. Vzhľadom na uvedené toto dovolanie žalobcov posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že prvý dovolací dôvod, ktorý žalobcovia uplatnili, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa žalobcov spočívalo v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý nenariadil žalobcami navrhované znalecké dokazovanie. K tejto námietke žalobcov najvyšší súd uvádza, že Občiansky súdny poriadok platný a účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ukladal účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom súd rozhodol, ktoré z označených dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.). To znamená, že súd prvej inštancie nebol viazaný návrhmi žalobcov na vykonanie znaleckého dokazovania a ani nebol povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie alebo nevykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané a ktoré nie, bolo vecou súdu, a nie strán sporu. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých

navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. V súvislosti s námietkou žalobcov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

21. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

22. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí odkázal na rozsah a samotný obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p. stotožnil. V priebehu odvolacieho konania zároveň neboli zo strany žalobcov tvrdené také skutočnosti podstatné pre rozhodnutie danej veci, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, prečo nevykonali žalobcami navrhované znalecké dokazovanie za účelom zistenia ich zdravotného stavu. Mal za to, že vykonané merania v čase vtedy prebiehajúceho súdneho konania by neboli totožné so stavom, aký bol v dotknutom období, pretože meranie hladiny hluku by bolo ovplyvnené aj uskutočnenými úpravami zo strany majiteľa reštaurácie. S obsahom znaleckého posudku č. 10/2015, ktorý si na vlastné náklady dali vypracovať žalobcovia znalcom MUDr. Miroslavom Čerňanom, sa súd prvej inštancie oboznámil a znalca vypočul na pojednávaní 20. novembra 2015. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v dôsledku prekročenia hladiny hluku v priestoroch reštaurácie žalobcovia nemohli riadne užívať nehnuteľnosti v susedstve a zároveň sa to prejavilo aj na ich zdravotnom stave, čo dokladovali lekáorskými správami a najmä nimi predloženým znaleckým posudkom. Súd prvej inštancie uviedol, že „znalec so zásadnou mierou pravdepodobnosti vyslovil príčinnú súvislosť nadmerného hluku s poškodením zdravia - duševnými poruchami u žalobcov.“ So všetkými závermi znalca uvedenými v znaleckom posudku sa však nemohol stotožniť, pretože už pred rokom 2010 žalobcovia dotknuté nehnuteľnosti neužívali a v roku 2010 boli tieto odpredané. Odvolací súd k záverom znaleckého posudku MUDr. Miroslava Čerňana poznamenal, že „znalec nevenoval náležitú pozornosť aj podnikateľskej minulosti žalobcu 1/ v oblasti výroby obuvi, ktorá činnosť sa podľa názoru odvolacieho súdu takisto vyznačuje hlučným prostredím, čo sa týka samotného výrobného procesu v jednotlivých halách alebo dielnach.“ Keďže vypracovanie tohto znaleckého posudku v konaní iniciovali žalobcovia, podľa odvolacieho súdu „znalec sa k dôvodu poškodenia duševného zdravia žalobcov v súvislosti s expozíciou nadmerného hluku vyjadruje iba určitou mierou pravdepodobnosti, čo nepôsobí príliš presvedčivo“. Čo sa týka rozsahu náhrady škody, súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal aj s otázkou miery zodpovednosti žalovanej za škodu v súvislosti s mierou zodpovednosti majiteľa (prevádzkovateľa) reštaurácie R., ktorý bol primárne zodpovedný za šírenie hluku z jeho reštaurácie a voči ktorému mali žalobcovia právo domáhať sa nápravy podľa § 127 Občianskeho zákonníka. O výške náhrady škody rozhodol podľa svojej úvahy v súlade s § 136 O.s.p., pričom poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Moreno Gómez proti Španielsku a vo veci György Deés proti Maďarsku.

23. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcov podané z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nie je procesne prípustné, a preto ho najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

24. Žalobcovia podali dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalobcovia v dovolaní síce tento (druhý) dovolací dôvod uplatnili, ale nevymedzili ho spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.). V prejednávanej veci žalobcovia dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odôvodnili nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu a nesprávnym, resp. nedostatočným zistením skutkového stavu súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, čo však nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p.

25. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcov podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.